

CHƯƠNG 1993: VẠN MỆNH CÓ THAY ĐỔI

Công ty Chau Modern Products phát triển mạnh và bò lan sang lãnh vực đầu tư vào những ngân hàng bị phá sản qua chương trình làm việc của chính phủ qua cơ quan FDIC mà lúc trước tôi được nhiều nhà tài phiệt giúp cho tôi học về ngành này sau khi tôi cứu tính mạng cho họ lúc nguy ngập. Cách làm việc này nhằm duy trì giá trị của đồng đô la trên cuộc diện của cả nước Mỹ và giữ sự bình quân về mặt kinh tế của Hoa Kỳ mà chỉ có các nhà đại tư bản, tài phiệt vào bậc nhất mới có chân trong công việc này.

Lúc đầu, qua sự trị bệnh giúp cho họ, rồi có vấn đề cho các nhà tài phiệt, tôi được họ trả ơn bằng rất nhiều tài vật nhưng tôi không nhận mà có nhiều tài vật, cơ xưởng mà người ta cho tôi lên đến hơn một triệu Mỹ kim... Tôi cũng từ chối vì dùng Lệnh Pháp của Đức Chí Tôn để hộ bệnh thì không thể được nhận bất kỳ tặng vật nào.

Tôi nhớ, có lần đọc một số tài liệu nói rằng trong năm 1975, cựu Tổng Thống miền Nam đã xin chính phủ Mỹ viện trợ cho 300 triệu đô la để giữ miền Nam nhưng không được đầu rằng số tiền ấy đã được Quốc Hội Hoa Kỳ chuẩn chi. Từ điểm gợi ý này, cho tôi thấy với một chính quyền, một đất nước thì số tiền vài trăm triệu Mỹ Kim là một số tiền không thể coi là nhỏ được. Vì trong nước thời đó có nhiều nhân tài, doanh nhân, trí thức du học từ Mỹ... mà cũng không thể xoay ra được 300 triệu Mỹ Kim, thì những gì đã diễn ra trước mắt tôi lúc đó là một cơ hội có một không hai cho cả xứ sở. Nếu không có tài liệu nói về số tiền 300 triệu Mỹ Kim thì tôi đã không để ý đến sự việc này, thế nên, tôi đã khước từ tất cả những tặng phẩm của nhà tài phiệt này dành cho tôi, kể cả chiếc xe Mercedes đời mới trị giá hơn 80 ngàn đô la mà chỉ đòi hỏi người ta cho tôi được học cách thức mà họ đang làm việc là back up cho nền tài chánh của cả một nước. Thực sự, dùng Pháp Lệnh để trị bệnh... giúp người thì không được phép đòi một cái gì cả nhưng lúc ấy tôi nghĩ đây là lá bài sinh tử của đất nước mình nếu lỡ sau này xứ sở cần đến, vì rõ ràng trong lịch sử đã chứng minh, thời gian 1975, không một người Việt nào biết cách xoay ra 300 triệu USD trong một thời gian thật ngắn như nhiều tài phiệt tại Mỹ đang làm và họ đã có, đã sống được trong cái chết của một nền kinh tế. Tôi đã được nhà tài phiệt giới thiệu cho đi học mà học phí lúc ấy là một con số khổng lồ.

Sau này mở công ty, tôi đã làm thêm ngành này song song với business của mình. Mỗi lần, tôi vào cơ quan FDIC để xem hồ sơ mật thì luôn luôn được bảo vệ, quan sát kỹ của nhân viên an ninh. Vào nhà vệ sinh cũng được nhân viên an ninh đi theo. Lúc ấy, tôi có một người làm rất gần gũi, anh ta thường lái xe cho tôi mỗi khi tôi đi vào cơ quan này để xem hồ sơ mật. Có lần anh nói với tôi, anh nợ nần nhiều nên gia đình bên vợ coi thường... tôi đã giúp cho anh một số tiền để anh mở một cái tiệm cho nở mặt, nở mày. Thấy số tiền tôi kiếm quá là dễ nên anh trở mò tham. Anh thường gạt các nhân viên an ninh để mang cả phê vào phòng cho tôi. Mỗi lần vào phòng, anh để ý những chi tiết trong đó rồi nảy sinh ý định làm tiền. Đó là những số liệu của ngân hàng mà người xấu có thể dùng để xóa nợ trong thẻ tín dụng hoặc làm nhiều chuyện phi pháp khác.

Anh đã rủ nhiều người tham gia vào sự làm ăn này. Một trong số những người anh rủ có một nhân viên cũng là đại lý của tôi tại một vùng. Người đại lý này lại rủ ngược đến tôi, rủ tôi tham gia công việc làm tiền này. Tôi ngạc nhiên! Đây là cách thức của mình, đây là hồ sơ mật của mình, tại sao người này lại biết. Thế là tôi điều tra ngược và phát hiện ra người chủ mưu chính là người thường mang cả phê cho tôi. Tôi đã gọi người này vào phòng, chửi cho một trận rồi đuổi đi!

Khoảng tuần sau, vào thứ Sáu, tôi được giấy mời của Cục Điều Tra Liên Bang (FBI), mời tôi gặp mặt vào sáng thứ Hai mà không cho biết nguyên nhân. Tôi rất lo, tôi nghĩ chắc người nhân viên bị đuổi kia đã làm điều gì phạm pháp nên bị bắt và khai điều gì đến tôi chẳng? Hay người này dùng danh nghĩa của công ty làm chuyện phạm pháp? Lo lắng, bồn chồn, Tiến thì luôn trấn an tôi:

- Không có chuyện gì phải lo đâu! Có chuyện gì thì họ đã đến cùng đi rồi chứ không có gọi giấy mời đâu!

Tôi lấy tử vi của tôi ra xem, tôi thật giật mình vì tôi đang gặp hạn ở tù, có thể ở tù đến cả năm trời. Tôi mới gọi cho chú VN Hoàng cũng là thầy tử vi. Tôi hỏi ý kiến của chú. Sau khi xem lá số của tôi, chú giật mình nói:

- Chết rồi! Mày có làm gì phạm pháp không?

- Không chú!

- Coi chừng bị ở tù đó!

Tôi lại gọi cho anh ĐQ Hùng, anh cũng là một ông thầy tử vi để kiểm soát cho chắc ăn. Anh cũng nói:

- Lá số của em bị ở tù! Em cần nguyện đi!...

Suốt cả 3 ngày hồi hộp, cuối cùng sáng sớm thứ Hai tôi đi trình diện. Đến nơi, nhân viên an ninh chỉ hỏi tôi về chi tiết của chiếc xe mà tôi mới bị mất cắp. Thế là hết!

Ngày hôm sau, tôi cần phải sang Texas để giao hàng nhân tiện thăm người quen. T hời đó, tôi thích đi xuyên bang vì được thấy, biết nhiều thứ. Không khí đi xuyên bang rất là thú, đi ngày, đi đêm rồi dừng chân trên những cái quán dọc đường ở những nơi khi họ còn gầy... Người tài xế chở tôi đi suốt đêm, sáng hôm sau thì anh ta mệt nên ngủ gục. Thấy vậy tôi nói:

- Thôi để tôi lái xe cho! Ông ngủ đi!

Lái xe chưa đầy 5 phút, cảnh sát đã hú còi chặn lại vì tôi lái xe quá tốc lực. Xuống xe, tôi xin lỗi với nhân viên cảnh sát là tôi từ tiểu bang khác, chưa rành về luật lệ ở đây! Họ đã bỏ qua. Tôi mới bảo người lái xe thức dậy và tiếp tục lên đường. Đi được một quãng không lâu, người lái xe lại ngủ gục lần nữa.

Tôi mới bảo thôi để tôi lái. Tôi ngồi lái chưa được 5 phút thì cảnh sát lại chặn tôi lại vì tôi lái nhanh quá hơn 90 miles một giờ, tức khoảng 150 cây số một giờ. Nhân viên công lực hỏi tôi trình bằng lái, tôi nói xin lỗi vì bằng lái của tôi đã bị ... rút nên cảnh sát đã điều tôi về nhà giam và giam nơi đó hơn một tiếng đồng hồ chờ cho đến khi chị của Bibi lo việc bảo lãnh xong.

Lá số ở tù hơn một năm, nay chỉ ở tù hơn một tiếng đồng hồ như vậy đủ thấy rằng, âm đức đã biến cải số mạng.

(BBTTCN 5-2011: Sau khi chọn đăng lại bài viết này, chúng tôi có hỏi Đức Thầy về những sự việc trên. Đức Thầy nói: Lúc xưa, khi được nhà tài phiệt giúp cho được học và biết thêm về vấn đề này, Thầy đã tham khảo với gia đình người bạn thân thời ấy là gia đình

Nagel từng là một trong những vị lãnh đạo tập đoàn ngân hàng lớn nhất của Mỹ: Bank of America và họ cũng rất ngạc nhiên về cách ấy, điều này cho thấy đây là một hình thức tài chánh được thực hiện với những kỹ năng riêng của những tài phiệt được chính phủ dùng để back up mỗi khi hệ thống ngân hàng bị sụp đổ vì chính họ là những người sẽ đứng ra mua lại số nợ của ngân hàng. Trong năm đó nếu Thầy nhớ không lầm thì ngành tài chánh của Mỹ cũng bước vào cuộc khủng hoảng, chỉ trong vòng một năm đã có hơn 500 nhà bank bị đóng cửa. Sau này, vào khoảng năm 2005, Thầy đã tiên đoán sự sụp đổ của lịch sử, hệ thống ngân hàng Mỹ sẽ sụp đổ thông qua việc đầu tư địa ốc nên Thầy mới bảo Bibi mở ra tập đoàn tài chánh Chau Investment Corporation (CIC) với lập luận “kinh tế sẽ đổ nhưng trước khi nó rơi xuống đất thì nó sẽ rớt qua túi của những người trong ngành này”... nhưng Bibi nhất và chờ mãi đến năm 2008 Bibi mới chịu mở ra tập đoàn tài chánh, nếu không thì diện tích Đạo Viện ngày nay sẽ lớn gấp 5, 6 lần hiện tại hoặc hơn và nhiều quần thể kiến trúc đã hình thành.

Năm vừa qua, nghe tin TT Obama có quyết định bán 1500 tỉ mỹ kim các số nợ cho Trung Quốc, Thầy rất tiếc, tiếc cho Tổng Thống quyết định quá vội vàng, và tiếc cho VN, chỉ cần VN thông qua một vài điều kiện thì Thầy có thể giúp xử sở thu được quyền chủ nợ này và đây sẽ là lá bài an toàn cho đất nước khi cần ở rất nhiều mặt).